

גליון 750
שנה י"ד תשפ"ו

סיפורי צדיקים

יו"ל לע"נ הרה"ח ר' הלל ז"ל בן ר' פינחס נחום המבורגר ז"ל

סיפורי חז"ל

ר' אבא בר זמינא היה חייט, פעם תפר ותיקן בגדים בביתו של גוי אחד בעיר רומי, הגיש הגוי לר' אבא בשר נבלה ופקד עליו לאכלה, סירב היהודיגם אחרי שאיים עליו הגוי שיהרגהו אם לא יאכל, לא נכנע ר' אבא, ואמר: אם רוצה אתה להרגני הרשות בידך, אני לא אוכל זאת כי יהודי אני ובשר נבלה אסור לנו לאכול.

התנהגותו של היהודי מצאה חן בעיני הגוי, מיד הרפה ממנו ואמר בלשון רכה, כעת אגלה לך שכוונתי הפוכה היתה, לו היית אוכל מהבשר הייתי הורג אותך, לדעתי חייב כל אדם להיות חזק באמונתו, אם יהודי הוא עליו לדבוק בדתו ואף אם חייו בסכנה עקב כך. אמר ר' מנא אם היה ר' אבא יודע שרבנים התירו בשאר המצוות לעבור ולא ליהרג, היה אוכל את הבשר, כי בתוך הבית היו באותה שעה בצנעה, ואז היה מת בידי אותו גוי ח"ו.

(ירושלמי שבועות ד' ב')

פרשת השבוע

הצייד היא לא עוזבת את האפרוחים, וכך היא נופלת לידיה של הצייד, נמצא שאדם עומד לנצל את המסירות נפש האמהית של הציפור לאפרוחים שלה, לפיכך אמרה תורתנו הקדושה "שלח תשלח את האם" כלומר אין לך רשות לנצל את הרחמנות שלה כדי ללכוד אותה.

לא תטה משפט (כ"ד - ז')

מסופר על אשה אחת שבאה אל הרה"ק רבי הירש מרימנוב זיע"א, והתאוננה לפניו שעשו לה עוול בדין תורה. ציוה הצדיק לקרוא לדיינים ואמר להם, הראו נא לי את המקור על מה שסמכתם עליו בפסק דינכם. כמדומה לי שטעיתם. כשחקרו את הסעיף בחושן משפט שעל פיו פסקו את הדין, נתברר להם שבאמת טעו בפשט הסעיף. והסביר הצדיק מנין ידע מראש שהדיינים טעו. כתוב "תורת ה' תמימה משיבת נפש" לא ייתכן איפוא, שאשה אומללה תבכה כל כך, אילו לא טעיתם בפסק דינכם.

מחזה תמחה את זכר עמלק וגו'

(כ"ה - מ"ט)

הרה"ק רבי העשיל מקראקא זיע"א היה נוהג כשהיה רוצה לנסות את הקולמוס, היה כותב שם עמלק, או שם המן וזרש, ואח"כ היה מוחק את שמם, כדי לקיים המצוות עשה של מחזה תמחה את זכר עמלק, כי אנחנו מחוייבים להתפלל על מחיית עמלק כדי שיהיה השם והכסא שלם.

לא תוכל להתעלם (כ"ב ג')

מסופר, כשביקר הרה"ק רבי עקיבא איגר זיע"א (יומא דהילולא ט"ו אלול) בפולניה, ביקר בעיר אחת שהיה לו שם קרוב שארי בשר, ולא היתה דעת האנשים שעמו, נוחה מהביקור הזה בהיות אדם זה איש פשוט, וחשבו שאין זה לפי כבודו של הרב. אמר להם רבי עקיבא איגר, פעמיים מצינו בתורה ענין העלמה, האחד בהשבת אבירה, שאמרה תורה לא תוכל להתעלם, והשני בקרובים שכתוב ומבשרך לא תתעלם (ישעיה נח ד). והנה בהשבת אבדה מצינו שאמרו חז"ל פעמים שאתה מתעלם, בזמן ואינו לפי כבוד, אבל על האזהרה של ומבשרך לא תתעלם, לא מצינו שום היתר להתעלם, אפילו כשאינו לפי כבוד.

שלח תשלח את האם וגו' (כ"ב - ז')

בעיה"ק ירושלים חי יהודי חסיד וגדול בתורה, שבנו יצא לתרבות רעה ל"ע, והיו אנשים שהתחילו לרדוף את היהודי הזה על שמתייחס באהבה לבנו זה. על זה הגיב הרה"ק רבי יוסף חיים זונענפעלד זיע"א, "לכאורה קשה להבין את מצוות שילוח הקן, וכי יכול אדם לתפוס ציפור שהיא זריזה ממנו לעוף ולהימלט, אלא שבשעה שהאם יושבת בקן שלה והיא מגינה על האפרוחים שלה, אפילו אם היא מבחינה בבואו של

זמני השבת

כי תצא

זמני כניסת השבת

ירושלים: 6:41 ת"א: 6:56

זמני יציאת השבת

ירושלים: 7:53 ת"א: 7:55 ר"ת: 8:30

בזכותה של שבת קודש

מעשה זה סיפר הרה"ק רבי זלמן סורוצקין זיע"א אב"ד לוצק, יהודי צעיר אחד ממשפחה הגונה בעיר אשר בה כיהנתי בתור רב ואב"ד, רצה לעלות לארץ הקודש, ולתכלית זו החליט ללמוד את מקצוע הנהגות, זה היה לפני כארבעים וחמש שנה, ובעירי לא היה אז רבב ממונע. אחרי שלמד את המקצוע הזה, רכש לו אותו צעיר מונית (אלא שבינתיים לא השיג את הסרטיפיקט, הרשיון, לעליה), והחל להפעיל את המקצוע בעירנו, דהיינו להיות מוביל נוסעים אל הרכבת וממנה. לאט לאט נכשל בחילול שבת, שהחליף את הסדר האמור בזמירות: "מאחר לבוא אל השבת וממהר לצאת" שהיה מאחר בערב שבת עם הנסיעות והובלת נוסעים עד שעת החשיכה בלילי שבתות, ומאידך היה מזדרז להתחיל לקבץ נוסעים בשבתות, מבעוד היום גדול והשעה טרם הגיעה ל"שלוש סעודות". שלחתי אחריו והוא הבטיח לחדול מזה, אך לא קיים הבטחתו. כה עשיתי כמה פעמים ללא הועיל. אביו, שהיה בעל בית נכבד, חלה בשיתוק חלקי ושכב זמן רב בבתי חולים, סכנה היתה לדבר עמו מזה ולגרור לו עגמת נפש בשעת מחלתו הקשה, פן יקראנו אסון, והפירצה של חילול שבת על ידי בנו עמדה להתרחב בעירי חס ושלום, ולגרוף עוד פורצי גדר, שילמדו ממנו.

יום אחד התקיים בוילנה כינוס רבתי של רבני ליטא, שבאו אליו כשלוש מאות רבנים, ראשי ישיבות ועסקני חינוך. הכנס התקיים תחת נשיאותם של הרה"ק ה"חפץ חיים" זיע"א והרה"ק רבי חיים עוזר זיע"א, כשעל סדר היום: עניני חינוך בכלל ועניני "ועד הישיבות" בפרט. אחרי ישיבות רבות במשך כמה ימים, נתפורנו איש לעירו. הרכבת, שבה נסע ה"חפץ חיים" ורבני הסביבה ואני בתוכם, עמדה משעה שבע בבוקר עד יציאת הרכבת בשעה 8:00. הקרון, שנכנסו אליו, נתמלא תיכף יהודים עד אפס מקום, שנתאספו כדי לראות ולשמוע את ה"חפץ חיים" ולהיות במחיצתו. ה"חפץ חיים" התחיל לעשות הכנות לתפילת השחר. אך אני (שהקדמתי והתפללתי במלון, טרם צאתי אל הרכב), עזבתי את הקרון והלכתי לראות מישוהו בחוץ, ברחבה שלפני התחנה.

פתאום נפגשתי עם אביו החולה של אותו צעיר, בעל הטקסי, המחלל את השבת. החולה התהלך נשען על מקלו ותחבושת על פניו, ומתקרב אל הרכבת. דרשתי לשלומי ושאלתיו, האם הרופאים כבר הרשו לו לעזוב את בתי החולים ולנסוע הביתה? ויענני האיש: אינני נוסע הביתה כי אם לראדין, אל ה"חפץ חיים". והוא פתח לספר לי את סיפורו, את מעשה החלום שחלם בלילה זה, והנה הסבתא שלו שנפטרה זה כמה שנים, עומדת לפניו ולוחשת לו עצה: "אך לשוא אתה מחפש תרופה למכתך אצל הרופאים, רב לך לשכב בבתי חולים, סע אל ה"חפץ חיים" ותקבל ממנו ברכה ותתרפא ממחלתך!" ויקץ משנתו והנה חלום ותפעם רוחו, ויחליט תיכף לעזוב את בית

החולים ולנסוע אל החפץ חיים, על מנת להתברך מברכות פיו. לתכלית זו הנה הוא בא עתה אל הרכבת. השתוממתי לשמוע את החלום הזה ואמרתי לו אינך צריך אפילו לנסוע לראדין, כי ה"חפץ חיים" נוסע עתה ברכבת זו ונמצא בקרון זה העומד לפנינו.

התרגש האיש מאוד, כי ראה בזה אות מן השמים, שהחלום אמת הוא. הוא מיהר אל הקרון, בו ישב ה"חפץ חיים". מצאנו אותו עומד בתפילתו הזכה והברורה, מילה במילה, "כאילו מונה מעות", וכל הקהל הקשיב ברב קשב לכל מילה שיצאה מפיו הקדוש. פתאום נצנץ רעיון במוחי: לגלות ל"חפץ חיים" מן הפרצה שבנו של בעל בית זה עושה בעירי לחלל את השבת, כדי שבהודמנות זו ישפיע עליו שיצווה על בנו לשמור את השבת. לתכלית זו קראתי את בעל נכדתו של ה"חפץ חיים", הגאון רבי הלל גינזבורג זצ"ל, שליווה אותו בדרכו. ביקשתיו לצאת עמי החוצה וסיפרתי לו את כל העניין. אמרתי לו, כי תיכף נשוב אל הקרון ואני אקרא את החולה החוצה, שם אדבר עמו ארוכות, כדי שיספיק רבי הלל למסור ל"חפץ חיים" את מבוקשי להשפיע עליו בענין שבת, ובטרם תוזז הרכבת נשוב אל הקרון, וה"חפץ חיים" בודאי ידע איך להשפיע עליו. הסכים רבי הלל לעשות כחפצי. אולם עד שובנו אל הקרון נוכחנו לראות, כי איחרנו את המועד. ה"חפץ חיים" סיים כבר את תפילתו והאיש החולה הקדים אותנו וניגש אל ה"חפץ חיים" לבקש ממנו ברכה. היטב חרה לנו הדבר, אבל את הנעשה אין להשיב, התחלנו, איפוא לשמוע את הדו שיח שהתקיים בין הגאון והצדיק לבין החולה המבקש את ברכתו.

הוא ניגש אל הסבא קדישא באימה ורתת, באמר: רבי! הנני חולה אנוש זה יותר משנה, הייתי בבתי חולים בוורשה ובוילנא, אין תרופה למכתי ובשכבי לילה זה בבית החולים בוילנא, באה אלי אמי זקנתי מעולם האמת ואמרה לי: עזוב את הרופאים והרפואות וסע אל ה"חפץ חיים", הוא יעניק לך ברכה ותתרפא! כשמוע ה"חפץ חיים" שמחזיקים אותו לבעל מופת (וכל מקורביו ובאי ביתו ידעו היטב – עד כמה שנה לשמע דבר כזה) קפץ ממקומו וקרא בקול: מי יתן לך ברכה? ישראל מאיר? (שמו הפרטי של החפץ חיים) ותועיל לך? חס ושלום! הברכות אינן מסורות בידיו! וכדרכו בקודש היה חוזר על כל מאמר ומאמר 3 פעמים, והמשיך הלאה לשוחח כאילו אל עצמו:

הנך יודע למי מסורות הברכות? לשבת קודש! וכמו שנאמר בפירוש בפסוק של פרשת "בראשית": "ויברך אלוקים את יום השביעי ויקדש אותו..." וכן אנו אומרים בקבלת שבת: "לקראת שבת לכו ונלכה כי היא מקור הברכה", ולמה, איפוא, אתה מבקש ברכה אצל ישראל מאיר? ה"חפץ חיים" המשיך לדבר אל האיש והוסיף: "אם תשמור שבת כהלכתה ותקבל את ברכת השבת, ותרצה לקבל ברכה מישראל מאיר, יתן לך גם ישראל מאיר ברכה, אלא מאי? אין אתה רוצה לשמור שבת כראוי ולקבל את הברכה ממקורה, ותאמר בלבבך שדי לך לקבל ברכה רק מישראל מאיר?

משל ונמשל

כי תבנה בית חדש ועשית מעקה לגגך ולא תשים דמים
בביתך כי יפול הנופל ממנו כ"ב ח'

הרה"ק ה"בן איש חי" זיע"א (יומא דהילולא י"ג אלול)
מפרש את הפסוק, על פי משל לאדם אחד שהיה רגיל
לצאת לרגל מסחרו אל הערבים לקנות מהם בצים
ותרנגולים, והיה מביאם לעיר ומוכרם בשוק בריוח מועט
ומזה היה מפרנס את בני ביתו בכל שבוע ושבוע. אך
פרנסתו היתה מצומצמת ולא הרויח סכום רב מעסק זה.
והנה ביום אחד כשהיה נושא על ראשו סל שיש בו יותר
מאלף ביצים, וגם היה נושא שתי אגודות של תרנגולים
משולשים על כתפיו, והולך בדרך ממקום הערבים לבא
לעיר כדרכו בכל שבוע. חשב מחשבות בלבו, עד מתי
יהיה עוסק בעסק שיגיעתו מרובה והרווחתו מועטת?
והרי יש לי בסל אלף ביצים ושתי אגודות של תרנגולים
על כתפי, וכשאבוא לעיר, לא אלך לשוק למכורם אלא
אוליך הכל לביתי, ואניח התרנגולות על הבצים, ואז
יהיה לי מכל ביצה אפרוח אחד, ואחר עשרה ימים יהיה
בידי אלף אפרוחים, והאפרוחים יגדלו ויטילו אלף ביצים,
והביצים יצא מהם מכל אחד אפרוח נקבה וכו' וכו', ואחר
כך אמכור כל תרנגולת בדינר כסף, ויהיו לי מאתיים אלף
דינרי כסף, ואקנה צמר ואשלח ללונדון למכור וכו' וכו'.
עד שאהיה עשיר מופלג כמו רוטשילד. וכשיגיע יום
הולדת של המלך, אלך אליו ואשתחוה לפניו, וכשרצה
לנסות איך להשתחוות נפל הסל שהיה מלא ביצים לתוך
בור עמוק ונשברו כולם. ואז הקיץ מתרדמת מחשבותיו
וראה שלא נשאר בידו כלום, לא ביצים ולא אפרוחים
ולא דינרים.

והנמשל: זהו שאמר הכתוב כי תבנה בית חדש בא הכתוב
לתת עצה לאדם ולומר כי תבנה בית חדש כלומר רעיון
חדש אשר בו תבנה ותתכונן בעולם הזה להתעשר
זעשית מעקה לגגך' כלומר המחשבה מכונה בשם גג
מפני שהיא עליונה ושוכנת בראש האדם שהוא גג הבית
צריך ליוזרה לעשות מעקה וגדר וגבול לגג שהיא
המחשבה שלא יחשוב יותר מדי להתעשר ולהתרחב,
ולא תשים דמים בביתך' כלומר, לא תשים דמיונות
לדמיון לעצמך את העושר והטובה וכו' מדוע, כי יפול
הנופל ממנו, כי בריבוי המחשבה והדמיון והציור יפול
הנופל, היינו אושר העולם הזה שדרכו ליפול שאין לו
קיום ועמידה.

דבר זה אי אפשר! אין בכוחי לברך בלא ברכת השבת!". וכדרכו
בקודש שוב חזר על כל מאמר ומאמר ג' פעמים, בהדגשה
ובהטעמה מיוחדת. כל הקרון שהיה מלא יהודים הקשיב לדבריו
באימה וביראה, ויותר מכולם: "האיש החולה", אשר כנראה ידע
את האמת המרה, בחינת "לב יודע מרת נפשו". הגאון ר' הלל
ואני הבטנו איש בפני אחיו בתמהון ובפליאה גדולה, וחשבנו: איך
הגיעו מחשבותינו והרהורי ליבנו אל הסבא קדישא? עד שאנו
עומדין בפליאה ובתדהמה, והנה הצדיק הזקן, אחרי דומיה קלה,
פותח שוב בדברים אל האיש: ושמה תאמר, הלא אני שומר את
השבת, וראוי לברכה? אבל ראה מה כתוב בשבת: "זכור את יום
השבת לקדשו... שבת לה' אלוך לא תעשה כל מלאכה אתה
ובנך ובתך..." הלא אין דוגמת אזהרה זו בשאר המצוות: לא נאמר
"לא תאכל חזיר אתה ובנך ובתך", או לא תלבש שעטנו אתה
ובנך ובתך", כי כל אחד אחראי בעד עצמו בלבד, ואילו בשבת
האב אחראי גם בעד הבנים הנמצאים ברשותו, ואפילו הם
גדולים, ואפילו אם אתה משמר את השבת, ובנך... באם בנך נוסע
בשבת, ובתך מסרקה את שערך בשבת, אי אפשר לך לקבל ברכה
ממקור הברכות, משבת קודש וגם ברכת ישראל מאיר לא תשיג
ולא תועיל לך! רק יצאו מפיו של הסבא קדישא המילים "אתה
ובנך ובתך... אתה משמר את השבת ובנך נוסע בשבת" – ואותה
שעה היו נוכחים ברכבת רק שלושה אנשים אשר ידעו אל נכון
שאין זה סתם משל ודוגמא, אלא דברים שנתגלו לו ברוח הקודש,
והם: רבי הלל, אני ואביו של המחלל שבת... והנה, יהודי חולה
זה לא יכול עוד להתאפק וצעק: – רבי, הנני מקבל עלי, שלא
תהא כזאת עוד בביתי, כפי שהיה עד כה! אעשה כמיטב יכולתי,
אתחנן בפני בני, אתן לו ממיטב כספי ורכושי, רק בתנאי אחד,
שלא יחלל יותר את השבת קודש! ואז נענה לו סבא קדישא
ה"חפץ חיים" והרעיק על היהודי הנרעד והנפעם ברכות נאמנות,
והבטיח לו רפואה שלמה במהרה, בזכותה של שבת קודש.

הסיפור כולו נסתיים בכי טוב. חזר האיש לעירנו, לאחר מאמץ
רב השיג את מבוקשו אצל בנו ונתקיימה ההבטחה שניתנה
ל"חפץ חיים". המכונת הפסיקה לחלל את השבת בנסיעותיה,
הנהג הקפיד על כך, לשמחתו של אביו שהלך והבריא מחוליו.
והיתה למעשה פלא זה עוד תוצאה טובה ומופלאת, כי לא ארך
הזמן והנהג שהפסיק להימנות על מחללי השבת בעירנו, פנה עוד
פעם לשלטונות הבריטיים בבקשה לקבל רישיון עליה
(סרטיפיקט) לארץ ישראל. ועלתה לו משאת נפשו זו – הוא השיג
את הרשיון, וזה לעלות לארץ ישראל ונשאר חי וקיים בתוכה
שומר תורה ומצוות.

צ'ין אדם לחברו

ויהיו עניים בני ביתך

יחס מיוחד גילה הרה"ק רבי נתן צבי פינקל הסבא מסלבודקה זיע"א לעניים החוזרים על הפתחים, ובפרט לבעלי מומים ונחותי דרגה, כי הם נדכאים ומרי נפש, היה מקדים פניהם בשמחה, עוזר להם, מעודד אותם ומלווה אותם בדרכם. וסיפר רבי נח פליי, שפעם כשנפרד ממנו בעת צאתו לביתו, שאל אותו ר' נתן צבי מה תעשה אם מיד בהיכנסך לביתך כשאתה שמח להיפגש עם בני משפחתך, יופיע לפניך עני מדוכה צנום ומכוער, ויפנה אליך לעזרה, הרי בודאי תתרעם שדוקא בשעה זו הוא בא להפריע לך, וברוב נדיבותך תעניק לו משהו כדי להיפטר ממנו. אולם לא כך דורשת ההלכה, הלא כתוב ועניים מרודים תביא בית, וכן אמרו חז"ל "ויהיו עניים בני ביתך", ואף בשעה זו שאתה שמח עם בני משפחתך, עליך לראות גם את העניים המרודים כבני ביתך, ולקדם את פניהם בשמחה, ולא עוד אלא שדוקא אליהם עליך לפנות יותר ולטפל בהם בכל האהבה והידידות, כי עם בני משפחתך אתה עתיד להתראות בכל שעה שאתה חוזר לביתך, אבל אותם אביונים מי יודע אם תהיה לך הודמנות עוד פעם בחיך להיפגש עמם.

ומוחל על עלבונו

מסופר על הרה"ק בעל "ויואל משה" מסאטמר זיע"א, שפעם בא לפניו רב חשוב של קהילה ידועה בארה"ב, והתאונן לפניו במרירות לבו, שבבית הכנסת שלו נמצאים כמה עזי פנים אנשים ריקים ופוחזים יושבי קרנות ועמי הארצות, אשר התארגנו נגדו ושופכים את דמו, מבזים אותו ומלבינים פניו ברבים, ויש לו מזה עלבון גדול. השיאו הרבי לפרק ששי במסכת אבות ושם נאמר, "רבי מאיר אומר כל העוסק בתורה לשמה זוכה

לדברים הרבה ולא עוד אלא שכל העולם כולו כדאי הוא לו וכו', ונהנין ממנו עצה ותושיה ונותנת לו מלכות וממשלה ומגלין לו רזי תורה ונעשה כמעין המתגבר וכנהר שאינו פוסק" והמשיך הצדיק ואמר לרב, התבונן נא בדברי רבי מאיר עד היכן זוכה האיש הלומד תורה לשמה, עד שכל העולם נהנין ממנו עצה ותושיה, זאת אומרת שנהנין ממנו בדברי תורה ובתפילה ובברכה, וכל העולם ממנו הוא ניזון, וגם מלכות וגם ממשלה יש לו וכו'. אבל מה נאמר בסוף דברי רבי מאיר, מה המעלה הכי עליונה והכי גבוהה שזוכה אותו אדם הלומד תורה לשמה, ומה השכר הסופי שרבי מאיר מבטיח ללומדי תורה לשמה, אחרי שכבר השיג מלכות וכבר הגיע לממשלה, הנקודה האחרונה מה היא? "ומוחל על עלבונו" זהו השיג ההישגים של כל אדם הלומד תורה לשמה, זהו השיא, במלים אלה מסיים התנא רבי מאיר את הברייתא שלו "ומוחל על עלבונו", זאת אומרת מסיים הרבי, כי אחרי ככלות הכל אחרי שכבר הגיע האדם להישגים נפלאים כאלה להיות מעין המתגבר, זכות למלכות וממשלה ושכל העולם הולכים לאורו, ומקבלים ממנו עצה ותושיה, הוראה והנהגה, ובכל זאת הרי אדם מאושר כזה צריך להיות מוכן לקבל בזיונות ועלבונות, הוא רק מבטיח לכל אדם הלומד תורה לשמה ושכבר זכה למלכות, שיהיה מוחל על עלבונו.

מלבוש מיוחד לכעס

מסופר על הרה"ק רבי יצחק מווארקי זיע"א, שהיה לו מעיל מיוחד הנקרא "מעיל הרוגז" וכל אימת שחש כי הרוגז והכעס עומדים להשתלט עליו, היה נכנס לחדרו ללבוש את המעיל המיוחד לעת שכזו. ועד אשר לבש את המעיל פג הכעס ונעלם כלא היה.

תלולא דצדיקא

שבת קודש ט' אלול

דן בן יעקב משבטי י-ה (ב"א - שי"ח)
הרה"ק רבי צדוק הכהן מלובלין ב"ר יעקב (פרי צדיק - תר"ס)

יום ראשון י' אלול

הרה"ק רבי פינחס מקארין ב"ר אברהם אבא (תק"נ)
הרה"ק רבי יצחק מבוהוש ב"ר שלום יוסף מרוזין (תרנ"ו)

יום שני י"א אלול

הרה"ק רבי שלום יוסף מרוזין (תרי"א)
הרה"ק רבי אברהם יעקב מסאדיגורא ב"ר ישראל מרוזין (תרמ"ג)

הרה"ק רבי זאב וואלף מסטריקוב ב"ר אברהם מטשעכנינוב (תרנ"א)

יום שלישי י"ב אלול

הרה"ק רבי שמחה בונים מפרשיסחא ב"ר צבי הירש (תקפ"ו)

הרה"ק רבי משה אליקים בריעה מקאזניץ ב"ר ישראל (באר משה - תקפ"ח)

יום רביעי י"ג אלול

הרה"ק רבי יעקב ישראל מטשערקאס ב"ר מרדכי מטשערנובל (תרל"ו)

הרה"ק רבי יוסף (חיים) מבאגדאד ב"ר משה (בן איש חי - תרס"ט)

הרה"ק רבי יוסף אשכנזי ב"ר ישראל (מח"ס "אהלי יוסף" - תרכ"ו)

יום שישי ט"ז אלול

הגה"ק רבי עקיבא אייגר ב"ר שמחה בונים (תקי"ט)
הרה"ק רבי שלמה משה אלשקר ב"ר יצחק (שו"ת מהר"ם אלשקר - תקנ"ט)

הרה"ק רבי יעקב קאפיל חסיד (תלמיד הבעש"ט)
ב"ר נחמיה פייבל (תקמ"ו)

הרה"ק רבי מאיר הורוויץ מלברטוב (תר"א)

זכותם תגן עלינו ועל כל ישראל אמן

מצווה הלכות

מאת הרה"ג נטילא הכהן רביטשין שליט"א
מח"ס "בם אני אודך" רפ"רס יוסף הדרש" על המצוות.

דין מי שהיה ניעור כל הלילה (ב')

(א) אם היה ישן ביום שינת קבע על משתו, ובלילה שלאחריו היה ניעור כל הלילה, לכולי עלמא צריך לברך בבוקר ברכת התורה, ואין ברכת אהבת עולם של ערבית פוטרת, אלא אם למד מיד אחרי התפילה. (משנה ברורה סימן מ"ז ס"ק כ"ח)
(ב) אם כוון בברכת התורה ביום שלפניו, שמתכוון שלא לפטור בברכת התורה רק עד יום המחרת, אז גם אם היה ער כל הלילה, יוכל לברך למחרת ברכת התורה. (שו"ת קרן לדוד, סימן נ"ט)
(ג) הניעור כל הלילה, והלך לישון שינת קבע אחרי עלות השחר, כשקם משנתו, יוכל לברך לכולי עלמא ברכת התורה, (והיינו כשלא בירך ברכת התורה לפני שהלך לישון). (פסקי תשובות, סימן תצ"ד, סוף אות ו')

קרית קרעטשניף רחובות

טל': 052-7144471 מייל: sipureitzadikim@gmail.com

לע"נ הרה"ק
רבי יעקב ישראל מטשערקאס זיע"א
ב"ר מרדכי מטשערנובל זיע"א
נלב"ע י"ג אלול תנצב"ה

בחסות דפוס פוסטר

דפוס אישי מקצועי

08-8422112 ההגנה 54 רחובות

P6422112@gmail.com